

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zast. JUDr. Vladimírem Davidem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 48, Louny, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, č. j. 1 Cad 24/2008 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, č. j. 1 Cad 24/2008 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2008, č. j. 2007/57279-442, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce v Mostě (dále též „úřad práce“), ze dne 19. 7. 2007, č. j. MOA-4722/2006-M_05_A, kterým byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 31. 5. 2007 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, jehož se dopustil tím, že při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání nevedl, že je jednatelem společnosti Chronex, spol. s r.o., se sídlem v Lounech, Pražská 111, členem dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., se sídlem v Bílině - Chudeřice 149, a místopředsdou představenstva společnosti EuroLite, a. s., se sídlem v Libochovicích, Vrchlického 705.

Žalovaný potvrdil rozhodnutí úřadu práce s odůvodněním, v němž nejprve poukázal na odvolání žalobce, ve kterém namítal, že výkon funkcí v uvedených společnostech nevedl z toho důvodu, že jeho činnost v nich byla ukončena před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání (u společnosti Chronex, spol. s r.o. po prohlášení konkurzu odstoupil z funkce jednatele, u společnosti EuroLite, a. s. mu skončila funkce místopředsdy představenstva uplynutím tříletého funkčního období v roce 2003 a u společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. již také nepůsobil jako člen dozorčí rady, neboť z funkce odstoupil). Dále žalobce namítal,

že výmaz z výše uvedených funkcí z obchodního rejstříku nemohl podle svého názoru ovlivnit, neboť tuto povinnost mají dané společnosti, ve kterých již nepůsobí. Žalovaný však dospěl k závěru, že tyto námitky nejsou důvodné. Konstatoval, že mařením součinnosti s úřadem práce se podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti rozumí, jestliže uchazeč o zaměstnání neoznámí rozhodné skutečnosti ve stanovené lhůtě (§ 27, § 42 zákona o zaměstnanosti) bez vážných důvodů, které jsou uvedeny v § 5 písm. c) téhož zákona. Zmínil ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, podle kterého skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti sice nedefinuje pojem skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, ze smyslu tohoto zákona však je zřejmé, že to jsou skutečnosti, které brání zařazení či vedení v evidenci uchazečů, jako např. neposkytnutí identifikačních údajů uchazeče, či skutečnosti uvedené v § 25 odst. 1 a 3 zákona o zaměstnání. Žalovaný shledal, že výkon funkcí jednatele společnosti s ručením omezeným a člena dozorčí rady akciové společnosti jsou právě takovýmito skutečnostmi. Překážkou evidence je výkon těchto funkcí v případě, že odměna, kterou uchazeč o zaměstnání pobírá spolu s případným výdělkem podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti přesáhne polovinu minimální mzdy. Žalobce však do žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl výkon všech shora uvedených funkcí, ačkoliv měl povinnost tyto skutečnosti při podání žádosti o zprostředkování úřadu práce oznámit. Ostatně sám žalobce do protokolu o ústním jednání dne 16. 7. 2007 potvrdil, že při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání zapomněl tyto skutečnosti uvést.

Žalovaný dále uvedl, že námitkami žalobce, které vznesl až ve svém odvolání, se nemohl s ohledem na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zabývat, neboť podle tohoto ustanovení se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z žádosti žalobce o zprostředkování zaměstnání je nicméně patrné prohlášení žalobce, že vykonává mimo pracovněprávní vztah práci jako společník/jednatel společnosti s ručením omezeným a jako člen představenstva akciové společnosti. Současně prohlásil, že za tuto práci není odměňován. Žalovaný se proto neztotožnil se závěrem úřadu práce, že žalobce při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl, že je jednatelem společnosti Chronex, spol. s r.o., a místopředsdou představenstva společnosti EuroLite, a.s. Pokud jde o výkon funkce žalobce jako člena dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., je z výpisu z obchodního rejstříku, který si vyžádal úřad práce zřejmě, že žalobce byl od 25. 6. 2002 do 21. 8. 2007 veden jako člen dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. Svě tvrzení, že uvedené funkce, potažmo tato funkce, zanikly, žalobce ničím nedoložil. Neprokázal tudíž žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který by mu bránil v oznámení skutečností rozhodných pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalovaný s ohledem na výše uvedené uzavřel, že žalobce bez vážných důvodů neoznámil úřadu práce výkon funkce člena dozorčí rady ve společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. Rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání shledal tudíž i za této situace v souladu se zákonem o zaměstnanosti.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu, ve které s poukazem na znění § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti namítal, že v době, kdy podal žádost o zprostředkování zaměstnání a požádal o podporu v nezaměstnanosti splňoval veškeré podmínky pro to, aby mohl být uchazečem o zaměstnání. Údaje, které měl úřad práce k dispozici z příslušných výpisů z obchodního rejstříku neodpovídaly aktuálnímu stavu a proto nebyl povinen uvádět údaje o svém členství v těchto orgánech v minulosti. Členství v těchto orgánech nezaniká výmazem z obchodního rejstříku, ale způsoby uvedenými v obchodním zákoníku, tedy mimo jiné odstoupením z funkce nebo uplynutím funkčního období. Za situace, kdy žalobce nebyl členem těchto orgánů, neměl ani povinnost tuto skutečnost

oznamovat úřadu práce. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že i když byl členem těchto orgánů, nebyl v pracovně právním vztahu k předmětným společnostem a nepobíral ani žádnou odměnu v souvislosti s členstvím v těchto orgánech. Další námitka žalobce spočívala v tom, že byl v procesněprávní rovině zkrácen na svých právech, neboť mu před vydáním rozhodnutí úřadu práce byla odňata možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutím ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Oznámení o zahájení správního řízení mu totiž bylo doručeno dne 27. 7. 2007 a od té doby mu začala plynout pětidenní lhůta k vyjádření. Rozhodnutí o úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání však bylo vydáno dne 19. 7. 2007, tedy 8 kalendářních dnů před počátkem běhu lhůty k vyjádření. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 7. 3. 2008, č. j. 16 Cad 9/2008 – 14, věc postoupil podle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Městskému soudu v Praze, neboť právě tento soud je dle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný k vyřízení žaloby.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 2. 2009, č. j. 1 Cad 24/2008 – 43, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu je řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi doručením oznámení nebo ústním prohlášením. V posuzované věci tak bylo řízení zahájeno dnem ústního jednání, tedy v den, kdy byl sepsán protokol o ústním jednání. Tento protokol ze dne 16. 7. 2007 obsahuje poučení účastníka řízení podle zákona. Námitku žalobce, že byl zkrácen na svých procesních právech proto shledal nedůvodnou. Pokud žalobci bylo dne 28. 7. 2007 doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 11. 7. 2007, jedná se podle názoru soudu o pochybení správního orgánu, které však nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí vzhledem k tomu, že procesní práva žalobce byla dodržena. K námitce žalobce, že s ohledem na znění § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti nebyl povinen informovat o svých aktivitách v uvedených společnostech soud uvedl, že v daném případě není rozhodné, zda žalobce za tuto činnost pobíral nějakou odměnu, protože vyšší příjmu s ohledem na možnost výkonu tzv. nekolidujícího zaměstnání podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti posuzuje úřad práce. Žalobce měl tedy splnit svoji oznamovací povinnost a následně prokázat, jakou odměnu za výkon funkce pobíral. Soud dále uvedl, že uchazeči o zaměstnání jsou povinni sdělovat úřadu práce veškeré skutečnosti, které mají vliv na zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce svou povinnost informovat úřad práce nesplnil a neprokázal ani vážné důvody ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, které by mu v oznámení skutečností rozhodných pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bránily. Městský soud tak dospěl k závěru, že správní orgán postupoval správně podle § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti, pokud žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadil. K námitce žalobce, že v době, kdy podal žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání už žádnou funkci nevykonával, soud uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobcova funkce člena dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a.s., zanikla až poté, co požádal o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Sám žalobce do protokolu o ústním jednání uvedl, že tuto skutečnost zapomněl uvést. Městský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, věc správně po právní stránce posoudil a dostatečně své tvrzení odůvodnil.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž stejně jako v žalobě poukázal na znění na znění § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti

a namítal, že v době, kdy podal žádost o zprostředkování zaměstnání a požádal o podporu v nezaměstnanosti splňoval veškeré podmínky pro to, aby mohl být uchazečem o zaměstnání. Zopakoval, že údaje, které měl úřad práce k dispozici z příslušných výpisů z obchodního rejstříku neodpovídaly aktuálnímu stavu a žalobce tedy nebyl povinen uvádět údaje o svém členství v těchto orgánech v minulosti. Členství v těchto orgánech nezaniká totiž výmazem z obchodního rejstříku, ale způsoby uvedenými v obchodním zákoníku, tedy mimo jiné odstoupením z funkce nebo uplynutím funkčního období. Za situace, kdy stěžovatel nebyl členem orgánů zmíněných společností, neměl ani povinnost tuto skutečnost oznamovat úřadu práce. Stejně jako v žalobě zdůraznil, že i když byl členem těchto orgánů, nebyl v pracovně právním vztahu k těmto společnostem a ani nepobíral odměnu v souvislosti s členstvím v těchto orgánech. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že si v době podání žádosti o zprostředkování zaměstnání plně neuvědomoval souvislosti spojené s jeho úkony, které se týkaly zániku funkce člena dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. Přípisem ze dne 15. 2. 2007 z funkce člena dozorčí rady odstoupil, přičemž jeho abdikací úkon byl této společnosti doručen dne 16. 2. 2007. S ohledem na znění § 66 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, tak má stěžovatel za to, že ze své funkce odstoupil dne 15. 2. 2007 a v okamžiku podání žádosti již členem tohoto orgánu nebyl. Další námitka stěžovatele (i tuto námitku stěžovatel vznesl již v žalobě) spočívala v tom, že byl v procesněprávní rovině zkrácen na svých právech, neboť mu před vydáním rozhodnutí úřadu práce byla odňata možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutím ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Oznámení o zahájení správního řízení mu totiž bylo doručeno dne 27. 7. 2007 a od té doby začala plynout žalobci pětidenní lhůta k vyjádření. Rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání však bylo vydáno dne 19. 7. 2007, tedy 8 kalendářních dnů před počátkem běhu lhůty k vyjádření. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, č.j. 1 Cad 24/2008 - 43 zrušil, a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil všechny námitky vznesené stěžovatelem v kasační stížnosti za nedůvodné. Konstatoval, že jak správní orgány obou stupňů, tak i městský soud, se řádně zabývaly zjištěním skutkového stavu, zhodnotily důkazy jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, přitom vycházely z důkazů, které jsou obsahem spisového materiálu; řádně dodržely všechny zásady řízení, zejména zásadu materiální pravdy. Podle žalovaného žádná skutečnost nespovídá tomu, že by nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, nebo že by snad nějaká skutečnost byla v rozporu s důkazy, které jsou obsahem spisu. K námitce stěžovatele týkající se porušení jeho procesních práv ve správním řízení žalovaný uvedl, že správní řízení bylo prokazatelně zahájeno dne 16. 7. 2007, kdy byl stěžovatel seznámen s předmětem řízení, byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení a byla mu dána možnost nahlédnout do spisu. K zahájenému správnímu řízení se stěžovatel vyjádřil do protokolu o ústním jednání ze dne 16. 7. 2007 v tom smyslu, že svoji účast ve společnostech Chromex spol. s r.o., STAVEBNINY ALFA a. s. a EuroLite a. s. při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání zapomněl uvést. Dne 23. 7. 2007 vydal úřad práce rozhodnutí ve věci. Písemnost úřadu práce označená jako „Oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední“ ze dne 11. 7. 2007, která byla stěžovateli doručena až dne 27. 7. 2007, je podle žalovaného listinou, která neměla být stěžovateli úřadem práce vůbec doručována, neboť k zahájení správního řízení došlo již dne 16. 7. 2007 při osobním jednání stěžovatele na úřadu práce. Úřad práce jednal zmatečně, když tuto listinu v průběhu správního řízení zcela nepochopitelně a nadbytečně doručoval stěžovateli. Toto pochybení úřadu práce nicméně nemělo vliv na věcnou správnost a zákonnost jeho rozhodnutí, protože žalobce byl poučen o právech účastníka správního řízení a k věci se před vydáním rozhodnutí vyjádřil do protokolu o ústním jednání. Z uvedeného důvodu nelze tento nepopíratelně nesprávný krok úřadu práce hodnotit jako zkrácení stěžovatele v jeho procesních právech nebo dokonce odnětí

možnosti vyjádřit se k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí. Tuto námitku stěžovatele nelze proto podle žalovaného považovat za důvodnou. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu maření součinnosti s úřadem práce tím, že při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání bez prokázání vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti neuvedl úřadu práce rozhodné skutečnosti. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem, oddíl B, vložka 977 vyplývá, že stěžovatel byl ve společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., v den podání žádosti o zprostředkování zaměstnání (31. 5. 2007) členem dozorčí rady, přičemž tuto skutečnost úřadu práce neoznámil. Dle uvedeného výpisu zaniklo členství žalobce v dozorčí radě až dne 25. 9. 2007. Námitka stěžovatele, že v době podání žádosti o zprostředkování zaměstnání již ze své funkce odstoupil je podle žalovaného v přímém rozporu s výše uvedeným důkazem (výpisem z obchodního rejstříku) a je tedy nedůvodná. Žalovaný dále uvedl, že k maření součinnosti s úřadem práce neoznámením skutečností rozhodných pro zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání postačovalo, aby stěžovatel neoznámil pouze jednu rozhodnou skutečnost, tedy v daném případě členství pouze v jediné obchodní společnosti. Zmínil, že není rozhodné zda, nebo v jaké výši, stěžovatel pobíral nebo nepobíral odměnu v souvislosti se svým členstvím v orgánech obchodních společností. Vyslovil přesvědčení, že stěžovatel měl při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání povinnost úřadu práce oznámit své členství v uvedených společnostech a následně případný příjem nebo nepobírání odměn doložit. Bylo by pouze na úřadu práce, aby na základě stěžovatelem předložených dokladů o výši příjmů nebo odměn posoudil, zda se u stěžovatele nejedná podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti o skutečnost bránící zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, nebo dle § 25 odst. 3 téhož zákon o tzv. „nekolidující zaměstnání“, tj. činnost nebránící zařazení a vedení v evidenci úřadu práce. Z uvedeného důvodu považuje žalovaný námitku stěžovatele týkající se nepobírání příjmů za nedůvodnou. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že napadené rozhodnutí bylo nesrozumitelné nebo nepřezkoumatelné, neboť zdůvodnění skutku je dostatečné, jasné a srozumitelné. Podle názoru žalovaného se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává skutečností, které jsou v přímém rozporu s objektivními důkazy, jenž jsou obsahem spisového materiálu (výpisy z obchodního rejstříku svědčící o skutečném datu ukončení jeho funkcí v obchodních společnostech). Maření součinnosti s úřadem práce ze strany stěžovatele považuje žalovaný za dostatečně prokázané.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti výslovně dovolával důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci

rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné právní posouzení věci Městským soudem v Praze, v souvislosti s čímž poukazoval především na skutečnost, že v době, kdy podal žádost o zprostředkování zaměstnání a požádal o podporu v nezaměstnanosti splňoval veškeré podmínky pro to, aby mohl být uchazečem o zaměstnání.

K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že ze správního spisu zjistil následující:

Dne 31. 5. 2007 požádal stěžovatel u Úřadu práce v Mostě o zprostředkování zaměstnání. Tuto žádost podal na předepsaném formuláři, nadepsanému „uchazeč – evidence“, který vyplnil podle předtištěných kolonek a ve kterém uvedl své jméno a příjmení, rodné číslo, státní občanství, adresu bydliště, adresu pro doručování a nejvyšší dosažené vzdělání. Jako svého posledního zaměstnavatele stěžovatel označil společnost Chronex, spol. s r.o., s tím, že u ní vykonával činnost jednatele, kterou ukončil dne 31. 3. 2007. Stěžovatel současně udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro účely zprostředkování zaměstnání a pro poskytování dalších služeb podle zákona a s tím, aby úřad práce předával poště jeho rodné číslo při všech výplatách, které mu bude zasílat poštovní poukázkou. Dále v rubrice I., nadepsané jako „Prohlášení žadatele“, zaškrtl pod bodem 3 předtištěných možností, že vykonává a) funkci společníka nebo jednatele společnosti s ručením omezeným, d) člena představenstva akciové společnosti, za tyto funkce nepobírá žádnou odměnu. Druhý list žádosti nadepsaný „uchazeč – zprostředkování“, obsahuje údaje o dosaženém vzdělání a kvalifikaci, přičemž pod písm. E stěžovatel uvedl, že vykonává povolání jednatele společnosti po dobu 6 let.

Správní spis dále obsahuje listinu připojenou k žádosti, nadepsanou „podklady ke správnímu řízení“, podepsanou stěžovatelem dne 31. 5. 2007, ve které je uvedeno, že zaměstnavatelem stěžovatele v době od 2. 1. 2004 do 31. 3. 2007 byla společnost Chronex, spol. s r.o., a že stěžovatel je jednatelem společnosti MiaToo s. r. o. a předsedou představenstva společnosti BERTEROA a.s. Za tyto funkce nepobírá žádnou odměnu.

V protokolu o ústním jednání ze dne 16. 7. 2007, č. j.: MOA-28117/2007-M_05_A, je zaznamenáno, že stěžovatel byl seznámen s důvody nařízení ústního jednání, dále byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení a byla mu dána možnost nahlédnout do spisu. Stěžovatel uvedl, že ve společnostech Chronex, spol. s r.o., STAVEBNINY ALFA a. s., a EuroLite a.s. nepobírá žádný příjem. Při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání zapomněl tyto společnosti uvést.

Poté bylo vydáno dne 19. 7. 2007 rozhodnutí úřadu práce (správního orgánu prvního stupně), kterým byl stěžovatel podle § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že správní orgán prvního stupně spatřoval maření součinnosti s úřadem práce v tom, že stěžovatel při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl, že je jednatelem společnosti Chronex, spol. s r.o., členem dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., a místopředsedou představenstva společnosti EuroLite, a. s. Žalovaný se s tímto závěrem správního orgánu prvního stupně neztotožnil zcela, když poukázal na skutečnost, že stěžovatel v žádosti o zprostředkování zaměstnání m. j. prohlásil, že vykonává funkci společníka/jednatele společnosti s ručením omezeným, je člen představenstva akciové společnosti mimo pracovněprávní vztah k práci pro společnost, a současně prohlásil,

že za tuto práci není odměňován. Podle žalovaného tak není pravdou, že by stěžovatel při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl, že je jednatelem společnosti Chronex, spol. s r.o., a místopředsedu představenstva společnosti EuroLite, a. s. Závěru správního orgánu I. stupně, že stěžovatel bez vážných důvodů neoznámil úřadu práce výkon funkce člena dozorčí rady ve společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. však žalovaný přisvědčil, a potvrdil tak správnost jeho úvahy o maření součinnosti s úřadem práce ze strany stěžovatele.

Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel do žádosti o zprostředkování zaměstnání skutečně neuvedl, že je jednatelem společnosti Chronex, spol. s r.o., (uvedl, že v této společnosti ukončil zaměstnání k 31. 3. 2007), členem dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., a místopředsedou představenstva společnosti EuroLite, a. s., a v tomto směru dospěl správní orgán prvního stupně na rozdíl od žalovaného ke správnému závěru. To vyplývá jednak z listiny nadepsané „podklady ke správnímu řízení“ (jejíž obsah byl popsán výše), ve které stěžovatel uvedl, že je jednatelem společnosti MiaToo s. r. o. a předsedou představenstva společnosti BERTEROA a. s. Tato listina koresponduje s žádostí stěžovatele o zprostředkování zaměstnání, ve které stěžovatel uvedl, že ke dni podání této žádosti vykonává funkci společníka nebo jednatele společnosti s ručením omezeným (zřejmě MiaToo s. r. o.) a člena představenstva akciové společnosti (zřejmě BERTEROA a. s.). Pokud tedy stěžovatel v žádosti o zprostředkování zaměstnání uvedl, že je společníkem nebo jednatelem společnosti s ručením omezeným a člen představenstva akciové společnosti, měl patrně na mysli společnosti MiaToo s. r. o. a BERTEROA a. s., jak tomu nasvědčuje zmíněná průvodní listina. Tento závěr pak potvrzuje také protokol o ústním jednání ze dne 16. 7. 2007, č. j.: MOA-28117/2007-M_05_A do kterého stěžovatel uvedl, že při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání zapomněl uvést společnosti Chronex, spol. s r. o., STAVEBNINY ALFA a. s., a EuroLite a. s. a současně dodal na vysvětlení, že od těchto společností nepobírá žádný příjem.

Podle § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážných důvodů maří součinnost s úřadem práce (§ 31).

Podle odst. 3 téhož ustanovení se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení podle odstavce 1 písm. a) nelze vydat po uplynutí 3 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže neoznámí rozhodné skutečnosti ve stanovené lhůtě (§ 27, 42).

Pro správné posouzení věci podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není rozhodující, které funkce a v jakých společnostech stěžovatel v žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl, ale to, zda neuvedení těchto funkcí v předmětných společnostech představuje důvod pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání, spočívající v maření součinnosti s úřadem práce ve smyslu § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na § 27 odst. 2 věta první téhož zákona podle kterého skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání úřadu práce při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání; změny těchto skutečností, s výjimkou nástupu do zaměstnání a výkonu činností uvedených v § 25 odst. 3, je povinen oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů.

Z ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti tak lze dovodit povinnost uchazeče

o zaměstnání osvědčit rozhodné skutečnosti pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání odůvodnily správní orgány obou stupňů tím, že ve smyslu § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti stěžovatel (uchazeč o zaměstnání) mařil součinnost s úřadem práce tím, že neoznámil rozhodné skutečnosti ve stanovené lhůtě.

Je tedy třeba se zabývat otázkou, zda členství stěžovatele v orgánech společností Chronex, spol. s r.o., STAVEBNINY ALFA a. s., a EuroLite a. s., které podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel nezmínil v žádosti o zprostředkování zaměstnání, představovalo v posuzované věci rozhodnou skutečnost ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o zaměstnání. Zákon o zaměstnání výslovně pojem rozhodné skutečnosti nedefinuje. Nejvyšší správní soud tak má za to, že „rozhodná skutečnost“ představuje právní pojem, pod který je možné zařadit veškeré skutečnosti, které mají význam (mohou ovlivnit) zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Ustanovení § 25 zákona o zaměstnanosti pak obsahuje výčet skutečností (zaměstnání a činnosti), které pokud jsou za určitých podmínek vykonávány uchazečem o zaměstnání, představují překážku, pro kterou nemůže být uchazeč o zaměstnání zařazen do evidence uchazečů zaměstnání. Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud skutečnosti uvedené v § 25 zákona o zaměstnanosti za rozhodné skutečnosti ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

Na posuzovanou věc pak dopadá (vzhledem k tomu, že stěžovatel při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl, že je jednatelem společnosti Chronex, spol. s r.o., člen dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., a místopředsedou představenstva společnosti EuroLite, a. s.), ustanovení § 25 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o zaměstnanosti. Podle § 25 odst. 1 cit. zákona totiž může být uchazečem o zaměstnání, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která není:

společníkem nebo jednatelem společnosti s ručením omezeným nebo komanditistou komanditní společnosti nebo společníkem veřejné obchodní společnosti vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k této společnosti pro společnost práci, za kterou je touto společností odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) podle odstavce 3 přesáhne polovinu minimální mzdy (písm. c),

členem představenstva akciové společnosti vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k této společnosti pro společnost práci, za kterou je touto společností odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) podle odstavce 3 přesáhne polovinu minimální mzdy (písm. d),

členem dozorčí rady obchodní společnosti vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k této společnosti pro společnost práci, za kterou je touto společností odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) podle odstavce 3 přesáhne polovinu minimální mzdy (písm. e).

Podle § 25 odst. 3 téhož zákona zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nebrání a) výkon činnosti na základě pracovního nebo služebního poměru, pokud je činnost vykonávána v rozsahu kratším než polovina stanovené týdenní pracovní doby a měsíční výdělek nepřesáhne polovinu minimální mzdy, nebo b) výkon činnosti na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, pokud za období, na které byly sjednány, měsíční odměna nebo průměrná měsíční odměna nepřesáhne polovinu minimální mzdy. Uchazeč o zaměstnání je povinen úřadu práce výkon této činnosti, její rozsah a výši odměny ohlásit a doložit. V případě výkonu více činností se pro účely splnění podmínky měsíčního výdělkem měsíční výdělek (odměny) sčítají.

Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že k tomu, aby členství uchazeče o zaměstnání

v orgánu obchodní společnosti (ať už ve formě jednatele, člena představenstva, či člena dozorčí rady) představovalo rozhodnou skutečnost, pro kterou není možné uchazeče o zaměstnání vykonávajícího některou z těchto funkcí, či více těchto funkcí, zapsat do evidence uchazečů o zaměstnání, musí být kumulativně dány všechny 4 podmínky plynoucí z § 25 odst. 1 písm. a), b), či c) zákona o zaměstnanosti. Tyto podmínky jsou následující: 1. členství v orgánu obchodní společnosti, 2. výkon práce pro tuto společnost, 3. pobírání odměny za vykonávanou práci, 4. měsíční nebo průměrná měsíční odměna, která spolu s případným výdělkem (odměnou) podle odstavce 3 musí přesáhnout polovinu minimální mzdy. Jakmile není jedna z uvedených podmínek naplněna (tedy pokud např. uchazeč o zaměstnání nedostává za výkon své práce jako člen orgánu obchodní společnosti odměnu vůbec, či odměnu dostává, ale její výše nepřesahuje spolu s případným jiným výdělkem polovinu minimální mzdy), není povinností uchazeče o zaměstnání při podání žádosti o zařazení do evidence uchazečů tuto skutečnost osvědčit.

K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 31. 5. 2007, kdy podal žádost o zprostředkování zaměstnání, zřejmě skutečně zastával funkce v orgánech společností Chronex, spol. s r.o., STAVEBNINY ALFA a. s., a EuroLite a.s. To vyplývá jednak z toho, že u ústního jednání dne 16. 7. 2007 stěžovatel uvedl, že zapomněl tyto společnosti uvést, a dále pak z výpisů obchodních rejstříků výše uvedených společností ze dne 21. 8. 2007, ve kterých je stěžovatel veden jako jednatel společnosti Chronex, spol. s r.o., místopředseda představenstva společnosti EuroLite a. s. a člen dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. Je tím zpochybněno tvrzení stěžovatele uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že u společnosti Chronex, spol. s r.o. po prohlášení konkurzu odstoupil z funkce jednatele, u společnosti EuroLite, a. s. mu skončila funkce místopředsedy představenstva uplynutím tříletého funkčního období v roce 2003 a u společnosti STAVEBNINY ALFA a.s. již také nepůsobil jako člen dozorčí rady, neboť z funkce odstoupil.

Pokud je však pravdivé tvrzení stěžovatele, že ve společnostech Chronex spol. s r. o., STAVEBNINY ALFA a. s., a EuroLite a.s. nepobíral ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání žádný příjem, pak nebyla naplněna jedna z podmínek pro to, aby jeho členství v orgánech těchto společností znamenalo rozhodnou skutečnost ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, která by mu bránila být uchazečem o zaměstnání, což ve svém důsledku znamená, že stěžovatel nebyl povinen členství v orgánech uvedených společností úřadu práce předestřít. Z výše uvedeného vyplývá, že za situace, kdy rozhodné skutečnosti vůbec nenastaly (nebyly dány), stěžovatel nemusel a ani je nemohl úřadu práce osvědčit (uvést v příslušném formuláři), a nemohl tak ani porušit svou povinnost osvědčit rozhodné skutečnosti vyplývající z § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a tudíž nebyl vůbec dán důvod pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce podle § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výše uvedené platí pouze v případě, pokud je pravdivé tvrzení stěžovatele o tom, že za výkon uvedených funkcí nepobíral žádný příjem. Závěr městského soudu, že v daném případě není rozhodné, zda žalobce za tuto činnost pobíral nějakou odměnu tedy není správný.

Nezbývá tedy než uzavřít, že správní orgány obou stupňů pochybily, pokud za takto zjištěného skutkového stavu stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadily. V dalším řízení tak bude třeba, aby správní orgány provedly dokazování týkající se toho, zda v případě stěžovatele nastala alespoň jedna z rozhodných skutečností uvedených v § 25 odst. 1 písm. c), d) či e), tj. bude na správních orgánech aby zjistily, zda tvrzení stěžovatele, že za výkon funkcí ve společnostech Chronex spol. s r.o., STAVEBNINY ALFA a. s., a EuroLite a. s. nepobíral žádnou odměnu, je pravdivé či nikoli.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že stěžovatel v žádosti o zprostředkování zaměstnání sice uvedl jako svého posledního zaměstnavatele společnost Chronex spol. s r.o., u které vykonával činnost jednatele, kterou ukončil dne 31. 3. 2007, avšak u ústního jednání dne 16. 7. 2007 uvedl, že tuto společnost zapomněl uvést a ve výpisu z obchodního rejstříku ze dne 21. 8. 2007 byl stále veden jako jednatel této společnosti. Tvzení stěžovatele a zmíněné písemné podklady (výpis z obchodního rejstříku, protokol o jednání) si tedy protirečí. Bude tudíž rovněž třeba, aby správní orgán zjistil veškeré potřebné skutečnosti týkající se funkce stěžovatele ve společnosti Chronex spol. s r.o. (např. výsledkem žalobce či dotazem na správce konkursní podstaty uvedené společnosti) a ověřil tak, zda jsou pravdivá tvrzení stěžovatele, že tato společnost byla jeho posledním zaměstnavatelem, u které vykonával činnost jednatele, kterou ukončil dne 31. 3. 2007, a že v době, kdy podal na úřadu práce žádost o zprostředkování zaměstnání nepobíral za výkon funkce jednatele u této společnosti žádnou odměnu.

Nejvyšší správní soud dodává, že formulář „žádost o zprostředkování zaměstnání“ není v části I. bod. 3 příliš vhodně uzpůsoben, neboť poskytuje uchazeči o zaměstnání pouze možnost označit zda a jakou funkci v obchodní společnosti, resp. v družstvu vykonává, ale neobsahuje již žádnou kolonku pro uvedení konkrétního názvu společnosti, ve které je tato funkce vykonávána ani kolonku pro uvedení výše příjmu pobíraného za každou z těchto funkcí a dává uchazeči o zaměstnání pouze možnost vyplnit řádek: *Měsíční (průměrná měsíční) odměna, kterou pobírám za tuto práci, spolu s případným výdělkem (odměnou) uvedeným v části „F“ této žádosti, nepřesáhne polovinu minimální mzdy, tj. částku.....*

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdil, že členství v orgánech obchodních společností nezaniká výmazem z obchodního rejstříku, ale způsoby uvedenými v obchodním zákoníku, tedy mimo jiné odstoupením z funkce nebo uplynutím funkčního období. V souvislosti s tímto tvrzením stěžovatel dále poukazoval na skutečnost, že svým přípisem ze dne 15. 2. 2007 odstoupil z funkce člena dozorčí rady společnosti STAVEBNINY ALFA a. s., (abdikační úkon stěžovatele byl této společnosti doručen dne 16. 2. 2007) a konstatoval, že s ohledem na znění § 66 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ze své funkce odstoupil dne 15. 2. 2007 a v okamžiku podání žádosti o zprostředkování zaměstnání (31. 5. 2007) již členem tohoto orgánu obchodní společnosti nebyl.

Tomuto tvrzení stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Podle § 66 odst. 1 obchodního zákoníku, osoba, která je statutárním orgánem nebo jeho členem anebo členem jiného orgánu společnosti, může ze své funkce odstoupit. Je však povinna oznámit to orgánu, jehož je členem, nebo orgánu, který ji zvolil nebo jmenoval. Výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, který ji zvolil nebo jmenoval, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy, že postačí, projednal-li je nebo měl projednat orgán, jehož je členem. U osoby zvolené za člena orgánu zaměstnanci společnosti výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, jehož je členem. Příslušný orgán je povinen projednat odstoupení na nejbližším zasedání poté, co se o odstoupení z funkce dověděl. Jestliže osoba, která odstupuje z funkce, oznámí své odstoupení na zasedání příslušného orgánu, končí výkon funkce uplynutím dvou měsíců po takovém oznámení, neschválí-li příslušný orgán společnosti na její žádost jiný okamžik zániku funkce.

Odstoupení stěžovatele ke dni 15. 2. 2007 z funkce člena dozorčí rady (stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil přípis ze dne 15. 2. 2007, ve kterém společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. sděluje že k tomuto dni odstupuje z funkce člena dozorčí rady a přípis uvedené

společnosti ze dne 16. 2. 2007 podepsaný předsedou představenstva, ve kterém stěžovateli sděluje, že odstoupení stěžovatele bere na vědomí a na nejbližší valné hromadě bude zvolen jiný člen dozorčí rady), ještě neznamená, že tato stěžovatelova funkce skončila dnem, kterým od ní odstoupil. S ohledem na obsah přípisu společnosti STAVEBNINY ALFA a. s. ze dne 16. 2. 2007, ve kterém předseda představenstva této společnosti stěžovateli sdělil, že na nejbližší valné hromadě této společnosti bude zvolen jiný člen dozorčí rady a ustanovení § 66 odst. 1 obchodního zákoníku, podle kterého výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, který stěžovatele zvolil nebo jmenoval, je zřejmé, že stěžovatelova funkce zanikla nikoli dnem, kdy z funkce člena dozorčí rady odstoupil (15. 2. 2007), ale až dnem, kdy se konala valná hromada zmíněné společnosti, která odstoupení stěžovatele projednala (podle § 187 odst. 1 písm. e/ obchodního zákoníku náleží do působnosti valné hromady volba a odvolání členů dozorčí rady a jiných orgánů určených stanovami, s výjimkou členů dozorčí rady volených a odvolávaných podle § 200).

Nejvyšší správní soud v tomto směru stejně jako žalovaný poukazuje na úplný výpis z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem, oddíl B, vložka 977, ze kterého vyplývá, že členství stěžovatele v dozorčí radě STAVEBNINY ALFA a. s., zaniklo dne 25. 9. 2007 (tento den se tedy zřejmě konala valná hromada, která odstoupení stěžovatele z funkce člena dozorčí rady projednala). V den podání žádosti o zprostředkování zaměstnání (31. 5. 2007), tedy stěžovatel byl členem dozorčí rady uvedené společnosti, to však bez dalšího neznamená (jak bylo uvedeno výše), že by se jednalo o rozhodnou skutečnost ve smyslu zákona o zaměstnanosti, kterou stěžovatel úřadu práce neosvědčil.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že byl v procesněprávní rovině zkrácen na svých právech, neboť mu před vydáním rozhodnutí úřadu práce byla odňata možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Porušení svých procesních práv spatřoval stěžovatel v tom, že mu dne 27. 7. 2007 bylo doručeno oznámení o zahájení řízení, avšak rozhodnutí úřadu práce o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo vydáno již dne 19. 7. 2007, tedy 8 kalendářních dnů před počátkem běhu lhůty k vyjádření.

K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že v protokolu o ústním jednání ze dne 16. 7. 2007, č. j.: MOA-28117/2007-M_05_A je zaznamenáno, že stěžovatel byl seznámen s důvody nařízení ústního jednání, dále byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení a byla mu dána možnost nahlédnout do spisu. Nato bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (úřadu práce). Není tedy pravdou, že by došlo k porušení procesních práv stěžovatele tím, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že od ústního jednání se stěžovatelem (16. 7. 2007) do vydání rozhodnutí (19. 7. 2007) neučinil správní orgán žádný úkon ani do spisu nezařadil jakékoli další podklady. Také tuto kasační námitku stěžovatele proto neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. K tomu, že stěžovateli bylo dne 27. 7. 2007, tedy 8 kalendářních dnů po vydání rozhodnutí úřadu práce, doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 11. 7. 2008, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento postup správního orgánu považuje Nejvyšší správní soud za pochybení, jež má charakter administrativního nedopatření, které nemůže nic změnit na závěru, že procesní práva stěžovatele ve správním řízení porušena nebyla.

To však nic nemění na závěru, že Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce stěžovatele, v níž se dovolával nesprávného posouzení věci Městským soudem v Praze, a to z důvodů již podrobně vyložených. Bude na tomto soudu, aby se v dalším řízení věci znovu zabýval a vycházel z toho, že jak žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného

ze dne 8. 1. 2008, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 7. 2007 jsou za skutkového stavu, tak jak byl v posuzované věci dosud zjištěn, nezákonná a jako taková musí být soudem zrušena, neboť nebylo spolehlivě prokázáno, že by stěžovatel porušil svou povinnost osvědčit rozhodné skutečnosti ve smyslu zákona o zaměstnanosti a tím se dopustil maření součinnosti s úřadem práce.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí Městský soud v Praze rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu